

פרוטוקול מס' 2/ב.

מישיבת ועדת הכנסת

שהתקיימה ביום ג', ט"ז בחשוון תשי"ג,
4.11.1952. (בשעה 8.30).

חברי הוועדה:

נוכחים:

- ד. בר-רב-האי - יו"ר
- ב. אזניה
- ע. איכילוב
- ש. בבה
- י. בן-צבי
- ה. ברגר
- י. בר-יהודה
- א. דויטש
- מ. וילנר
- צ. ח. ח'ניפס
- ג. טברסקי
- ק. כהנא
- ע. מימון
- ר. צברי
- פ. רוזן
- ח. רובין
- ש. י. רוזנברג
- א. רזיאל-נאור
- י. שפירא.

- ז. שפר - סגן יו"ר הכנסת.
- ר. בסטוני

פרזנטים:

- מ. רוזטי - מזכיר הכנסת.
- א. צידון - סגן מזכיר הכנסת.

מר קדמי - מתרגם.

ז.י.

- (א) סדר היום: קביעת זמן ישיבת ועדת הכנסת.
- (ב) הבהרת המושג "ישיבת הכנסת".
- (ג) הצבעה על ערעורו של חבר הכנסת ח. רובין ביחס לתוקיות העלאה מחדש של חוק מעמד ההסתדרות הציונית.
- (ד) בקשת חברת הכנסת א. רוזאל-נאור-בשם הנועת החרות - לרון על האופן בו נהג סגן יו"ר הכנסת, מר שפר, בישיבת מליאת הכנסת אמש.
- (ה) בקשת סיעת מפ"ם להעמיד על סדר-יומה של הוועדה את מקרה החיפוש אצל חבר הכנסת רוטנר בסמוך.
- (ו) ערעורו של חבר הכנסת וילנר על החלטת הנשיאות לדחות את הדחיפות של הצעות מק"י לסדר-היום.

היו"ר ד. בר-רב-האי: אני מותח את הישיבה.

קודם כל ברצוני לעמוד על כך שהרגנו לנו אפשרות של עריכת שתי ישיבות ועדת הכנסת, מאחר שהחלטנו אחמול לקיים את ישיבות מליאת הכנסת ביום ד' בין השעות 3-11 לפנה"צ. סידור עבודה זה נובע מתוך הרצון לא לנסוע בימי החורף, ועל-ידי-כך ישיבת מליאת הכנסת התקיימה מאוחר יותר שמרנו לנו אפשרות של ישיבה שניה על-מנת לרון בתקנון וכן בנושאים דחופים אחרים. עשיו שאלה זו נופלת ואני יוצא מתוך הנתה שישיבתנו הרגילה תהיה ביום ג' בשעות 8.30 עד 11 לפנה"צ.

ב. אזנייה: אני חושב שאין ברירה אחרת אלא לקיים את ישיבת ועדת הכנסת אחת לשבוע.

י. בן-צבי: אני מציע אחת מן השנים: או לקיים את ישיבת הוועדה ביום ב' בשעה 11 לפנה"צ, או ביום ד' כפי שהיה נהוג עד עתה, ואני מנמק זאת בכך, שכל אלה היושבים כאן אינם נמנעים מלנסוע בלילות לצרכים פרטיים.

היו"ר ד. בר-רב-האי: נצמצם את הוויכוח בענין זה מאחר שעלינו להחליט בהתאם למסגרת הזמן כפי שהיא ביום. אשר להצעת חבר הכנסת בן-צבי, הרי ליום ב' נקבעה ישיבת ועדת המשנה לתקנון.

י. בר-יהודה: הובטחה ליום ב' גם ישיבת ועדת המשנה לחוקי יסוד.

אני מציע, כדי למנוע נסיעת חברי הכנסת בלילה, לקיים את ישיבת הוועדה ביום ד' בערב בתל-אביב.

ר. צברי: אני מציעה לקיים את ישיבת ועדת הכנסת ביום ב' בשעה 14.00.

היו"ר ד. בר-רב-האי: אני מתנגד התנגדות יסודית לדבר זה. אני חושב שעלינו לקיים רק ישיבה אחת, כפי שהוחלט, ביום ג' בין השעות 8.30 - 11, זאת עובדה שאין מפלט ממנה.

ועדת הכנסת
4.11.62

זי.

החלטת המועצה "ישיבת הכנסת".

היו"ר ד. בר-רב-האי:
עלינו להבהיר את המושג של "ישיבת כנסת", מאחר שאין לזה הגדרה מדויקת. בז' רגון אנו אומרים: ישיבת אחת"צ וישיבת הערב. בהקנון הוסכם בינינו שההצעות לסדר-היום יתקיימו כל ישיבה עשירית, "דו שבועית". ב"דברי הכנסת" כותבים אחרת: הישיבה נפסקה בשעה 7 וחודשה ב-8, ז"א ישיבה אחת. דבר זה אינו כל-כך טראגי אבל עלינו להחליט אד"הוק; אשאלה זו כבר התעוררה כאשר דובר ביחס לחבר הכנסת חופיק טובי.

כדי למנוע אי-הבנות, וכדי שפעם לא נצטרך להחליט אד"הוק, אני רוצה שיהיה ברור, כי בשבוע חמש ישיבות: 2 ישיבות ביום ב', שתי ישיבות ביום ג', וישיבה אחת ביום ד'.

ההצעה - התקבלה.

י. בר-יהודה:
היות ולא נקבע להיום סדר-היום, אני מציע להתחיל בהצעות לסדר-היום.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
עלינו להצביע היום, כפי שהוחלט בישיבת הוועדה אתמול, על ערעורו של חבר הכנסת ח. רובין ביחס לחוקיות העלאה מחדש של חוק מעמד ההסתדרות הציונית. אם ערעור זה יפול - נקבע את הזמן לוויכוח.

כמו-כן עלינו לדון בבקשת חברת הכנסת א. רוזאל נאור, בשם תנועת החרות, לדון על האופן בו נהג סגן יו"ר הכנסת, מר שפר, בישיבת מליאת הכנסת אמש.

האם יש הצעות לחוספת לסדר-היום?

י. בר-יהודה:
האם הוחלט אתמול להפסיק את הבירור?

היו"ר ד. בר-רב-האי:
הבירור הסתיים, חברי הכנסת איכילוב ורובין ביקשו לדחות את ההצעה להבקר, על-מנת לשקול בדבר.

מציע

י. בר-יהודה:
הצעה לסדר: אני/להצביע על ערעורו של חבר הכנסת רובין לא בצורה כזו, אם מקבלים את הערעור או שאין מקבלים אותו, כי אם על נוסחאות שיוצעו.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
הצעת חבר הכנסת בר-יהודה היא למעשה פתיחת ויכוח חדש ובנגוד למה שהוחלט אתמול.

י. בר-יהודה:
אני מקבל זאת.

י. שפירא:
ישנו אצלנו נוהג יפה שכאשר מבקשים החברים אחרי ויכוח לדחות את ההצעה - דוחים אותה, אולם אם נקבל את הדרך של פתיחת ויכוח מחדש נדחוק את רגלי הפרצידנט היפה הזה וניתן לחברים אפשרות של ויכוח כפול, פירוש הדבר שבסופו החברים יבינו שכל דחיה פרושה דחיית ויכוח. משום כך אני מציע לגשת ישר להצבעה.

א. רוזאל-נאור:
אתמול, כאשר סוכם שההצבעה תדחה, היה ברור שדוחים אותה על-מנת לברר משהו. כך לפחות אני הבינתי. זו לא נקטת עמדה מתוך גישה פרינציפיונית. אני חושבת שבפעם זו כדאי לשמוע הוות דעת ממה שהצלחנו לברר בנקודה זו.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
אין ספק שלפני ההצבעה אנו צריכים לשמוע את נוסח ההצעות.

ח. רובין: אני מציע את הנוסח הבא: לקחה הממשלה בחזרה הצעת חוק, לאחר התחלת הקריאה הראשונה, לא תגישו מחדש אלא כעבור חדשים לאחר לקיחתו חזרה.

אני מוכן להוסיף שכל זה לא יחול לגבי חוק זה.

פ. רוזן: אני מוכן לקבל את הצעתו של חבר הכנסת רובין. אולם, אני מוצא לנכון יותר לומר: לא תגישו מחדש באותו מושב של הכנסת.

ב. אזניה: אני מציע ללכת בדרך הפוכה. ראשית, נקבל שאין המקרה הזה משמש תקדים ונדון על הצעה זאת בוועדת המשנה לתקנון. ההגיון שבדבר הוא כך. מכיון שהמציע אינו קושר זאת עם המקרה של החוק הזה, אני גם כן מוכן לנתק את השיקול הכללי מהמקרה הזה ולא לראות בו תקדים. אם לא נדון על כך בוועדת המשנה לתקנון אני מוכן לדון על כך בישיבת מליאת הוועדה. על-כל-פניו ההגיון אומר שאנו משאירים את השאלה פתוחה - זאת ~~לפי~~ דעת המציעים - ולא רק לפי דעתי.

ש. בבה: אני מוכן להסכים להצעת חבר הכנסת אזניה בתנאי שיו"ר ועדת הכנסת, מר ד. בר-רב-האי, יודיע בפלנום בשם ועדת הכנסת, שכאשר הובא ענין זה לדיון בוועדה, הובעו ביחס אליו ספיקות רציניים על המהלך הפרוצדורלי.

אם הצעתי זו לא תתקבל אזיע לקבל אחת מן השתיים: את הצעת חבר הכנסת רוזן, או את הצעת חבר הכנסת רובין.

י. בר-יהודה: אני חושב, שנכון הוא להבדיל בין הצעת-חוק שנלקחה חזרה אחרי הקריאה הראשונה ובין הצעת חוק שנלקחה חזרה תוך הקריאה השנייה.

אני מציע ודעה אשר תאחד את שתי ההצעות של חברי הכנסת רובין ורוזן, כדלקמן: היה זה אחרי הקריאה הראשונה - חדשים. היה זה תוך כדי הקריאה השנייה - במושב הבא.

אני מודיע, שאין לי שום ענין לגבי החוק הקונקרטי, אינני מעונין לעכבו, אולם דבר זה חשוב לנו רק מבחינה פרינציפיונית לגבי עשרות דברים אחרים שיש לגביהם חשיבות גדולה מאד.

אסכים לכך, שננסח בדיוק את ההצעות ונצביע עליהן חצי שעה לפני פתיחת ישיבת מליאת הכנסת היום. על-כל-פניו להחליט לגוף הדברים ולא להגיד שאנו קובעים פרצידנט ורושמים שזה לא פרצידנט, כי הפרצידנט נקבע על-ידי-כך.

היו"ר ד. בר-רב-האי: אם נקבל את הצעת חבר הכנסת בבה, ביחס להודעה, אני מציע לקבל אותה בצורה כזאת בערך, ואינני עומד כרגע על הניסוח המדוייק והסופי: בקשר לשאלה זו התעוררה בוועדת הכנסת השאלה של אופן וזמן ההגשה מחדש של חוק אשר לוקח חזרה על-ידי הממשלה. ועדת הכנסת התליטה להעביר בעיה זו לדיון בוועדת המשנה לתקנון. אשר למקרה הקונקרטי - לא ישנה שום תקדים ונבקש את הכנסת לדון בחוק זה היום.

בהצעת התקנון כפי שיצאה מוועדת המשנה לתקנון, בחלקים שעדיין לא עברו את אישור מליאת הכנסת, אבל עד כמה שאני זוכר אלא לא היו ביחס אליהם חילוקי דעות, קבענו ארבע קריאות. מה היתה כוונת הקריאה הרביעית? הקריאה הרביעית באה על מנת לתת את האפשרות לבחון אם כל החוק בשלמותו לא נפגם. (קורא סעיף 79(א) בהצעת התקנון). נוסח זה נכתב בהצעת התקנון על-ידי חברי הוועדה. עד כמה שאני מבין ישנה הצעה לתיקון: "לאחר חודשיים יאו"ב במושב השני". - לצצם הענין יש בסעיף זה תשובה.

ז"י

ח. רובין:

מתברר ^{עצמו} שהתשובה הניתנת כאן אינה ממצה את העניין הזה, כי כאשר נסחו בזמנו את הצעת התקנון לא ראו את האפשרות הקונקרטית. אני הצעתי במקרה זה לוותר אם אדע מה שיחליטו להבא. אני מבין שתובעים התייעצות - אני חייב לכבד זאת, אולם אתם חייבים גם, לפי הבנתי, לענות לנו כיצד להסדיר זאת להבא ואין זה מספיק ששולחים אותנו לדיונים בוועדת המשנה לתקנון.

פ. רוזן:

רבותי, אני חושב שאנו קודם כל צריכים לקבוע - לאתר שבררתי את העניין - שאם אנו מביאים היום את החוק הזה - הוא חוקי. אין צורך לומר שהדבר לא ישמש תקדים. הדבר חוקי משום שאין הוראה על כך בתקנון. אתמול ציטטי החלטת ועדת הכנסת אשר היתה נראית לי אולי סותרת דבר זה, זוהי המתה החלטה, כפי שאומר לי חבר הכנסת הררי, לעניין מסויים (תתבורה). זאת-אומרת שהשאלה פתוחה, ואם הממשלה מתזירה את הצעת החוק פירושו של דבר שהיא משתמשת בזכותה.

יו"ר ועדת הכנסת צריך ויכול להקדים בפני מליאת הכנסת שבקשר לכך התעוררו ספיקות במליאת הוועדה איך לנהוג להבא. לא הייתי אומר שכאילו אנו מוותרים, כי גם מתוך הסכמה איננו יכולים לעשות דבר בלתי חוקי. קודם כל אני רוצה לקבוע זאת.

שנית. יש לדעתי לקבוע שכאן התקבלה הרעה בהסכמה כללית, שבכל שלב לפני הדחייה הפתאומית - תהא זו הקריאה השלישית או הרביעית - ושאלת הממשלה לוותר על חוק שהכניסה. אין ספק שהממשלה יכולה לסעון שהחוק שונה עד כדי כך שאין לקבלו. עכשיו, עומדת השאלה אם בכלל ומתי הממשלה תוכל להציע את החוק מחדש. בעניין זה נדמה לי שהדבר יראה משונה מאד אם היום נופלת הממשלה על-ידי "סנפ רוט" (באנגלית) ומחר תבוא ותציע אותו החוק מחדש. זה אינו מתקבל על הדעת.

אני הצעתי "במושב הבא"; אני מוכן לקבל גם "כעבור חודשיים". עוד יותר נראית לי הצעת חבר הכנסת בר-יהודה, להבדיל בין הקריאה הראשונה והשנייה. בקריאה הראשונה - כעבור חודשיים. בקריאה השנייה - במושב הבא.

כמו-כן אני חושב שצריך לקבל את הצעת חבר הכנסת אזניה, כי זה דבר שסעון עוד שיקול.

י. שפירא:

נראה לי שאפשר לקבל את הצעת חבר הכנסת אזניה, אבל לגופו של עניין, עם כל הכבוד, אינני מתחיל לראות את הארגומנטציה של חבר הכנסת רוזן. מה המצב? עלינו לראות מהו יסוד הדברים. אני מבין שיכול להיות ויכוח מתי יכולה הממשלה לקחת חוק בתורה. ברור לכולנו שהממשלה אינה יכולה לקחת חוק בתורה אחרי הקריאה הרביעית, מפני שאז הוא יצא כבר מגדר סמכותה. באותו מהלך ההגיון אפשר היה להגיד לא רק זאת, אלא שאחרי שהכנסת אישרה הצעת חוק בקריאה הראשונה - הוא אינו ברשות הממשלה. אני יכול לבין זאת. יכול להיות דבר כזה אעפ"י שאני מתנגד לזה - אבל אני רואה בזה הגיון. אולם אינני יכול להבין מה ההגיון שבתנאים מסויימים נשללת מן הממשלה הזכות להציע הצעת-חוק. נתקבל חוק, למשל חוק החברות. הממשלה תציע הצעת חוק שאפשר לומר עליה שהיא חזרה מלה במלה על הצעת החוק הקיים. אני גורס שמותר להציע זאת. ~~זאת~~ זוהי זכותה הקונסטטוציונית והבלתי פוסקת גם של הממשלה וגם של חברי הכנסת להציע הצעות-חוקים. זוהי הזכות הראשונית - זכות שאין לקפחה. הזכות האלמנטרית הזאת שמורה תמיד. אם נחלה בזה הממשלה מפלה - תציע טוב. אם יש בזה משום סידת התבונה ואם אין - זאת אני משאיר לשיקולו של המציע, ברור שכל אדם, על אחת כמה וכמה הממשלה לא תעשה עצמה מגוכחת.

אני נגד הצעתו של חבר הכנסת רוזן הרוצה לכבול בכבלים את הזכות הקונסטטוציונית השמורה לכנסת. זוהי זכותה של הכנסת לשמוע הצעות-חוקים מפי הממשלה ומפי חברי הכנסת. הזכות הזאת לעולם עומדת.

ועדת הכנסת

4.11.52

ז"י.

י. בן-צבי:

אני מסכים עם דעת חבר הכנסת שפירא, אבל במקרה זה נדמה לי שאנו מבטלים יותר מדי זמן. אם תקבל הצעת חבר הכנסת רובין - אין לזה שום שייכות לחוק העומד לפנינו. אם יקבלו את הצעת חבר הכנסת רובין אין לזה גם שייכות. למעשה אין זה קשור כלל לחוק זה. צדק חבר הכנסת רובין באומרו, שמכיון שאין בזה רות בפרוצדורה אנו יכולים להחליט ללא כל שייכות, שהצעת חוק זה אינו מונע את העמדת החוק לדיון היום, במליאת הכנסת. ברור שאין לדחות את הצעת חבר הכנסת רובין על ההכרח לדון בשאלה זו.

אני מציע להפסיק את הויכוח בשאלה זו ולהחליט

אם מקבלים את ערעורו של חבר הכנסת רובין ויחד עם זאת אם יש למסור את הדיון בשאלה זו לוועדת המשנה לתקנון.

פ. רוזן:

לדעתי ויכוח זה מעניין מאד ומשוב, ואין לזלזל בו. מר רוזני ואנכי חיפשנו בספר המפורסם של מנהגים פרלמנטריים ולא מצאנו כל אסמכתא לדעתו של חבר הכנסת שפירא. באנגליה לא יקרה כדבר הזה שאחרי שהמשלה לקחה חוק - תציע אותו מחדש. יש בענין זה גם מעין אסטטיקה ונוהג פרלמנטרי. אחד מן השנים, או שהדבר הוא לגמרי בלתי חשוב - ואז המשלה הולכת הלאה ומותרת. אם הדבר חשוב לממשלה - באנגליה, למשל, היא תמנע הצבעה נגדה על-ידי-כך שהיא תקח את החוק בחזרה לפני ההצבעה. כאשר החוק חשוב לממשלה - וכאן אנו רואים זאת - הרי נתלה המשלה מפלה והיא תתפטר. אינני יכול לתאר לעצמי משטר כזה שהמשלה תוכל כל יום לתקן הצבעה מקרית על-ידי הוצאת אותו החוק מחדש.

ביחס לזה צריכים להיות סייגים. אני מציע

לדון בדבר זה, הטעון שיקול-דעת, ולקבל את הצעת חבר הכנסת אזניה.

ב. אזניה:

מכיון שהדבר הוא חשוב, אני אינני רוצה לדחות את הדיון בזה לזמן בלתי מוגבל, ומוכן להענות לכל הצעה האומרת לדון בכך בשבוע הבא בפורמה מתאימה.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

אני מציע הצעה אשר תהיה מורכבת משני חלקים. החלק הראשון: ועדת הכנסת מוצאת שאין מניעה פורמלית, לא בתקנון, לא בנוהג של הכנסת, להכנס היום בדיון על חוק מעמד ההסתדרות הציונית ולקבוע לזה מספר שעות. החלק השני: להטיל על ועדת המשנה לתקנון לברר בעיה זו כראשונה ולהביא אותה תוך שבועיים לישיבת מליאת ועדת הכנסת.

ש. בבס:

אני עומד על כך שתבוא הודעה מוקדמת על-ידי היו"ר ועדת הכנסת.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

אני מוכן להקדים הקדמה קצרה כדלקמן: "בקשר להנחה מחדש של הצעת החוק של מעמד ההסתדרות הציונית על שלחן הכנסת התעוררה בוועדת הכנסת הבעיה הכללית של אופן ההבאה מחדש חוקים שהמשלה החזירה אותם. הוחלט בוועדת הכנסת שלפי הנוהג הקיים כיום אין מעוררים את השאלה הזאת לגבי הכנסת החוק הקונקרטי, אולם הבעיה ראויה דיון ויטילו על ועדת המשנה לתקנון לדון בזה." כל חבר שיש לו הצעה יכול למצוא דרך להעבירה.

לאור החלטתו זו עלינו לקבוע מסגרת זמן לויכוח.

אני מציעה שהויכוח יהיה אישי ובמסגרת של 10-15 רגעים.

א. רוזאל-נאור:

י. בר-יהודה:

כאשר הציעה המשלה את החוק בפעם הראשונה אפשר היה לחשוב אולי על דיון בלתי סיעתי, אולם כאשר המשלה לוקחת את החוק חזרה תוך כדי גמר הדיון בו ומחזירה אותו שוב לא יעלה על הדעת שהדיון יהיה בלתי סיעתי.

ז"י.

ועדת הכנסת

4.11.52

אם כך, הצעת חברת הכנסת רזיאל-נאור נופלת.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

מציא 7-8 שעות.

ע. איכילוב:

מציע 6 שעות.

ב. אזניה:

ברצוני להזכיר לחברי הוועדה כי הדיון על החוק בשלמותו כבר היה ומשום כך ברורות לגמרי חילוקי-הדעות. אני חושב שארבע שעות זה המכסימום למה שתוק זה יכול לתבוע.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

לו הצעה זו היתה משאירה רק את הנקודות המעורפלות בניסוח הקודם היה טעם לדיון רק בנקודה אחת, אבל נדמה לי שיערך ויכוח מחודש על כל הסעיפים ומשום כך אי-אפשר, לדעתי, להצטמצם בארבע שעות.

א. רזיאל-נאור:

אני תומכת בהצעת חבר הכנסת איכילוב

לקבוע מסגרת של 8 שעות.

סיעת מפ"ם מסתפקת בשש שעות.

ח. רובין:

למעשה ישנן שלוש הצעות, 8 שעות, 6 שעות וארבע שעות. אני מעמיד את ההצעות להצבעה

היו"ר ד. בר-רב-האי:

ה צ ב ע ה

- בעד מסגרת של 4 שעות - 5
- בעד מסגרת של 8 שעות - 5
- בעד מסגרת של 6 שעות - רוב.

הוחלט:

(א) אין לעורר שאלה זאת לגבי הצעת החוק העומד היום על סדר-היום (חוק מעמד ההסתדרות הציונית).

(ב) להשיל על ועדת המשנה לעניני תקנון לברר בעיה זו כראשונה על סה"י ולהחזירה תוך שבועיים למליאת הוועדה.

(ג) הדיון יהיה סיעתי ויוקצבו לו 6 שעות.

ד. בקשת חברת הכנסת א. רזיאל-נאור, בשם תנועת החרות, לדון על האופן בו נהג סגן יו"ר הכנסת, מר שפר, בישיבת מליאת הכנסת אמש.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

נתבקשתי אמש להעמיד על סדר-היום של ועדת הכנסת, כמובן כסעיף ראשון, את הערות סיעת חרות לאופן בו נהג סגן יו"ר הכנסת, מר שפר, בישיבת מליאת הכנסת. חברת הכנסת א. רזיאל-נאור תסביר את התלונה.

א. רזיאל-נאור:

אקדים מספר מלים ואומר, כי לו היתה קיימת ועדת הפדן שישם הייתי חוסכת לוועדת הכנסת טיפול בענינים כאלה. אולם הכנסת, או ועדת הכנסת, לא מצאה מתי לעשות זאת במשך כל זמן המושב הראשון של הכנסת השניה ומשום כך אני מוכרחה להביא תלונתי זו לכאן.

ז.י.

אמש, לפני ההצבעה על חוק מעמד ההסתדרות הציונית
מסרנו לסגן היו"ר, מר שפר, פתק בו בקשנו למסור הודעה
בשם סיעת חרות. ההודעה, אשר עמד לקרוא חבר הכנסת לנדאו צריכה היתה להסביר
את עמדת הסיעה לגבי ההצבעה. לא היה, לדעתי, כל מקום להפסיק את קריאת
ההודעה הזאת ולא היה מקום לטענתו של סגן היו"ר, שנוסת ההודעה אינו במסגרת
הודעה אלא במסגרת נאום. לא נאמר שההודעה תהיה אישית, משום כך הודעה בשם
סיעה יש לה הרשות המלאה להשתמש בכל הנימוקים - אין למדוד זאת בהגיוניות
או בלתי-הגיוניות. זה הודעה על עמדה שנבקשה; הודעה שהיתה מכוונת להשמיע
ציטטה מתוך דברי הרב מ. נורוק, דבר שמותר להשמיע אותו והוא פרלמנטרי בהחלט.

על-כן, אני חושבת, שכבי' היו"ר לא צדק בשעה שהפסיק

את חבר הכנסת לנדאו בעת קריאת ההודעה ומנע ממנו גם את המשך השמעת נוסח
ההודעה.

ז. שפר: אודה, כי אני נמצא במבוכה הפעם. בדרך כלל אני שמח
כאשר אני יכול לנהוג בהתאם לתקנון אשר קובע דברים מפורשים - ואז אינני
חייב לסמוך על שיקול דעתי או על שיפוטי. בענין זה אין שום תקנון.
היה זמן שנהגנו, ואני חושב שנהגנו נכון, שכאשר סיעה היתה מודיעה שברצונה
למסור הודעה, היה היו"ר מבקשה להגיש את ההודעה בכתב. אם היו חילוקי-דעות
בין היו"ר ובין מגישי ההודעה היו מגיעים לידי הסדר בצורה זו או אחרת.
אמש, מכיון שהיה דבר כה פשוט, סמכתי על הסיעה אשר הודיעה כי ברצונה לקרוא
הודעה ולא בקשתי כלל את הכתב. אני חושב שיש מושג מקובל פחות או יותר
על "הודעה". אם היתה הצבעה וסיעה מעונינת להסביר את עמדתה בהצבעה אין
לי כל ענין לפגוע בכך. אולם, אני תולק קשה על נוסח כזה של הודעה. כי הרי
אני יכול לראות מן התוכן את הקו של המשך ההודעה. אני יכול לתאר לעצמי נוסח
כזה שסיעה מודיעה שהצביעה בעד, או נגד, או נמנעה, משום שחשבה שבמקרה דידן
יהיה בזה משום חוזק הקו השלילי של הממשלה, או שהאיש אינו הוגן, או שאין
מקומו בממשלה. אינני תולק על אפשרותה של סיעת חרות למסור הודעה, אם כי
היא לא היתה מוגבלת בדיון.

אהיה אסיר תודה אם תקבע ועדת הכנסת גדרים להודעה

סיעתית. אני חוזר ומצטער על כך שלא בקשתי מאת הסיעה, מראש, את נוסח
ההודעה. בזה נכשלתי. אולם יש להודות כי גם סיעת חירות נכשלה, מאחר
שההודעה אשר ביקשה לקרוא - אינה הודעה.

פ. רוזן: לדעתי, ייטיב יו"ר הכנסת לנהוג במקרים כאלה כפי

שהיה נהוג עד כה. היה לי הרושם שבמידה שהתלטנו
יסתמך יו"ר הכנסת על אותן ההוראות אשר עברו את ועדת התקנון, אם כי עוד
לא התקבלר, על-כל-פנים זה היה מעין מורה-דרך. - נתקבלה הוראה בענין זה
שהסיעה לא תערוך הודעה למעלה מחמש דקות. ובענין זה הופתעתי במקצת אתמול
ועד עכשיר אינני מבין מדוע לא נתן סגן יו"ר הכנסת, מר שפר, לסיעת חירות
לקרוא את הודעתה במסגרת זמן זו. אני לא פעם הבעתי דעה, עוד בממשלה הקודמת,
שכל הענין הזה של הודעות אחרי הצבעה מביא רק לתקלה ומוטב לבטלו. תשממש כל
סיעה בעת הוויכוח כאמצעי להבהרת הצבעתה ולא תעשה זאת אחרי כן. כל הענין
של הצבעות בא לנו כירושה מן הקונגרס. שם הדבר עוד מובן ומוצדק, כי כאשר
נפגשים אחת לשלוש ארבע שנים והדיונים הם צפירים אין אפשרות לכל סיעה
לנמק את הצבעתה. אולם כאן אין כל הגיון בדבר זה, שקודם קמה חברת הכנסת
רזיאל-נאדר ומודיעה שסיעתה אינה משתתפת בוויכוח ואחר-כך הם באים בכל זאת
להשתתף בוויכוח, בשעה שאף אחד איננו יכול לענות על כך, והפניה האישית אל
הרב נורוק חייבה למעשה תשובה.

לעתיד, אני מציע, לבטל את המנהג הזה של הודעות אחרי
הוויכוח על-מנת לנמק את ההצבעה. ישנם פרלמנטרים אחרים שבהם מוסרים רק הודעות
אישיות. בהודעה האישית יכול חבר הפרלמנט לתקן את דבריו, להגיב על דברי
עלבו, או להבהיר את דבריו.

ז.י.

אשר למקרה הקונקרטי, הייתי אני במקום היו"ר מאפשר לחבר הכנסת לנדאו לדבר בתנאי שלא יעבור את הגבול של תמישה רגעים, גם אם ההודעה היתה מפורקת לפי תוכנה.

י. בר-יהודה:

אין ברצוני לקבוע עכשיו לענין ההודעות - אם צריכות להיות או לא צריכות להיות הודעות. שאלה זו אינה עומדת לדיון כרגע וכאשר תעמוד לדיון - אביע דעתי. אנו דנים עכשיו בהתנהגותו של סגן יו"ר הכנסת אמס, אם נהגו נכון חברי סיעת חירות, אם נהגו נכון היו"ר - אולי שניהם לא נהגו נכון.

ברצוני לקבוע כמה דברים שנדמה לי שהם ברורים: ראשית, אני מצטרף לדעת היו"ר מר שפר שכאן הוא נכשל בזה שלא ביקש את נוסח ההודעה מראש. שנית, אין, לדעתי, לקבוע מה צריך להיות נוסח ההודעה. אפשר לקבוע מה לא צריך להיות בהודעה: עלבון אישי, או דיבורים שלא לענין וכיו"ב. ברור שיש לקבוע גבול זמן ובגבול-זמן זה יודיע המודיע הודעתו. מה צריך להיות בהודעה זאת - קובע המודיע ולא היו"ר, ועלי לשמוע את דברי הבלע האיומים ביותר. כך כתוב בתקנון, ועל הבית כולו לנהוג כך.

ח. רובין:

אני יוצא מתוך שתי הנחות: האחת, שהאקט של הפסקת חבר כנסת בדיבורו הוא אקט חמור מאד. אם תוכן ההודעה אינו מוצא חן בעיני היו"ר יודיע לו לעזוב נושא זה ולעבור לנושא אחר, אבל כיצד אפשר לחייב חבר כנסת לרדת מן הבמה? אני רואה במקרה זה עוול לא רק לחבר הכנסת לנדאו כי אם לכנסת כולה. הנחת השניה היא, שכל זמן שלא כללה הודעה פגיעה אישית לא יוכל להיות צנזורה פוליטית של היו"ר על תוכן ההודעה. ההודעה לא עברה גבולות פרלמנטריים ובכל-זאת הפסיק היו"ר את הנואם. אני רואה בזה משום אקט מיוחד של שרירות, כי הודעה היא הודעה פוליטית ולא יכול להיות כל תוכן אחר - ואם כן - אין טעם בהודעה.

מ. וילנר:

אני תומך בדברי חבר הכנסת רובין בדבר הפסקת הנואם באמצע דבריו.

אני חושב שוועדת הכנסת צריכה להחליט כרגע שהתנהגות היו"ר אמס לא היתה בהתאם לנוהג ולסדרים הרגילים לנוהג ל ישיבות הכנסת. אינני מציע להכנס עכשיו לשאלה פרינציפיונית - זה נשאר לתקנון. לכל הדעות כך לא צריך היה לנהוג היו"ר מאחר שתוכן ההודעה לא היה פגום. אשר לצורת ההודעה אם מותר לצסט משהו ואם לא - זה ענין של טעם ושל בניית הודעה.

ע. איכילוב:

אני חושב שישנן שתי בעיות משאלה זו: הבעיה החוקית, הסידורית, הפורמלית ובעיית הרגש, חוש שביעת הרצון שלנו. בנוגע לשאלה החוקית הסדורית והפורמלית הודה סגן היו"ר הנכבד שלנו שלא נהג כהלכה ובזה - לסיכום הוויכוח ניטל עוקצה של השאלה.

ברצוני להוסיף, כי המושג של אי-שביעות-רצון מדברי השני היא בדרך כלל אבן מאד חלקה לנשיאות כולה, ובמידה שהנשיאות יודעת לשחרר את רגשותיה הפרטיים משביעות-רצון ואי-שביעות-רצון היא ממלאת יותר בכושר ובהצלחה את תפקידה. יש להשתחרר לגמרי עם שותפות איזו שהיא בדברים שנאמרים על-ידי חבר הכנסת, ועל-ידי-כך למנוע פגיעה באותו חבר הכנסת שמזלו עמד לו להיות מורד מן הדוכן לעומת האחרים שלהם יש ליגליזציה של נאומים גם מעל הספסל.

אני רוצה לסיים, באיזו מידה יש לפצות את חבר הכנסת לנדאוף זה ענין שניתן לשיפוט היו"ר עצמו ויש לחשוב על כך. מבחינת הנוהג וסדרי הכנסת היה במקרה זה משום עברה על סדרים ואני מקווה שזה לא ישמש תקדים למה שיקרה בעתיד.

ז"י.

ב. אזניה:

אני חושב שהברור נסתיים בתוכו ואין צורך לסכם לגופו של דבר. אני חרד לזה שאנו נאפשר את השימוש במושג של הודעה לצורך חידוש הוויכוח. זוהי בעצם הסכנה, שום דבר אחר אינו חשוב, כי מתבקשת אחר-כך תשובה לזה. על כך עמד חבר הכנסת רוזן בדבריו.

ע. איכילוב:

האם אחרי נאומו של ראש הממשלה מר בן-גוריון אין הרוב מבקש להשיב?

ב. אזניה:

אני רחוק מאד מלהיות תמים ולהגיד שאחרי נאומו של ראש הממשלה לא רוצים לענות, אבל זאת היא הפרבילגיה של ראש הממשלה המסיים. לנותן הודעה אין פרבילגיה כזו. הפרבילגיה של מסירת הודעה כל עוד לא ביטלנו אותה - קיימת. השאלה היא מה פירוש אותה הרעבת פרבילגיה? הרחבה היא כניסה לוויכוח ולא סיכום דעה האומרת שמעמים אלה ואלה, למשל, לא הצבענו. כל עוד שההודעה היא במסגרת סיום בראשי פרקים - טוב, אם ההודעה חורגת ממסגרת זו - לא.

זכותו של היו"ר, לדעתי, צריכה להיות קיימת בשטח הכנסת המסגרת לנוסח של הודעה והפרבילגיה הזאת של קביעת צורת ההודעה צריכה להיות שמורה לו.

י. שפירא:

הצעתי הקונקרטיית היא להעביר לוועדת המשנה לתקנון, לדיון מיידי, את השאלה אודות ההודעות בכנסת. אני בכל לבי תומך בכל מלה שאמר חבר הכנסת רוזן בענין זה.

אני חושב שכל הענין הזה של מסירות הודעות, כפי שנהג ממילא בכנסת, צריך להתבטא בצמצום קביעת עובדות, חוץ ממקרים יוצאים מן הכלל. לדוגמא: אם יצא שר מן הממשלה צריכה להנתן לו מסגרת זמן מכובדת להביע עמדתו.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

חבר הכנסת שפירא מציע חידוש בפרק שוועדת המשנה לתקנון סיימה אותו וכתבה מה שכתבה בסעיף זה. אני מעמיד להצבעה את הצעתו להעביר לוועדת המשנה לתקנון, לדיון מיידי, את השאלה אודות ההודעות בכנסת.

הצעת חבר הכנסת שפירא - התקבלה.

י. בר-יהודה:

אני מציע להעמיד כסעיף ראשון בישיבה הקרובה של ועדת הכנסת את השאלה בדבר הקמת ועדת חקירות.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

אני מוכן לקבל את הצעת חבר הכנסת בר-יהודה בהשטת המלים "בישיבה הקרובה".

י. בר-יהודה:

התשובה אשר אני שומע במשך שנה שלמה "אנו לא יודעים איך להרכיב אותה" אינה יכולה להתקבל על דעתי, בענין שאנו נתקלים בו יום יום. הנה, אתמול למשל, לא הבאתי הנה ערעור על חידוש שהשתמש בו היו"ר (הצבעה שניה). זה גורם לכך שאני צריך לריב על כך עם היו"ר במליאה, או להביא זאת לוועדת הכנסת וכאן מתליטים להעביר זאת לוועדת המשנה לתקנון - ואינני יודע מתי זה מגיע. ישנם דברים שוטפים שאם לא נקבע אותם הם יגרמו להפריצויות.

כשיו"ר הוועדה אומר לי שאין זה יכול לעמוד בתור סעיף ראשון - אני מבין, כי ישנם לפעמים דברים וחופים יותר, אבל אני מבקש לקבוע דיון בענין זה לישיבה הקרובה.

פ. רוזן:

אף אני רואה בזה אחד הדברים המכבידים מאד על סדרי הכנסת. אני מציע לקבוע את הדיון בזה תוך

שבועיים.

ז"י.

הוחלט:

לקבל את הצעת חבר הכנסת בר-יהודה להעמיד על סדר יומה של וועדת הכנסת את שאלת הקמת ועדת הפירושים ולדון בה תוך שבועיים.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

אני חושב שאין רצון לסיים נושא זה באיזו עמדה של נוסח מסויים. השאלה בוררה ואני מניח

שנסתפק בזה.

א. רזיאל-נאור:

אני מוכרחה בתור מגישת הערעור להגיד שאני מרוצה מנוכחות היו"ר בברור זה, ומאחר שמר שפר הודה הוגם "המוזה במקצת חייב" שהוא לא נהג בסדר - באתי אני על ספוקי.

בקשת סיעת מפייס להעמיד על סדר-יומה של הוועדה את מקרה החיפוש אצל חבר הכנסת רוטתום בסטוני.

רוטתום בסטוני:

הענין היה כך. ביום ז' בערב, בשעה 9 בערך, שוטרים במדים לביתי. אמי מסרה להם שאסור להכנס מאחר שזהו ביתו של חבר כנסת. השוטרים ענו שאין זה משנה דבר לגבי דידם ונכנסו. טענתם היתה שבבית נמצאת מסתננת ומשום כך הם צריכים לזהות את כל האנשים הנמצאים בבית. בבית היו באותו זמן שלוש נשים. השוטרים בקשו מהן את תעודות הזהות, זהו אותן. מאחר שבתעודות הזהות לא היו תמונות באישור שר הפנים, משום שלנשים המוסלמיות אסור להצטלם, לא הסתפקו השוטרים בתעודות הזהות ואמרו כי למטרה מתכה איש נוסף. האיש הובא ממכונת המסמרה אשר היתה למטרה, נכנס לבית וזיהה את כל האנשים. אחרי כל זאת עזבו השוטרים את הבית.

כאשר באתי הביתה הוסבר לי הענין ופניתי למסמרה. עוד באותו ערב בא קצין מסמרה עם שני שוטרים וערך חקירה בתוך הבית על הנעשה. לפי דברי השוטר יתכן מאד ששוטרים אלה היו אנשים מחפשים לשוטרים מאחר שבמטה המסמרה של חיפה לא היתה כל ידיעה בענין זה. לאחר שנשאלו שאלות מספר התברר לי שלא היתה אפילו לא רק ידיעה, אלא גם צו של חיפוש לא היה. השוטרים מסרו שיתענינו בדבר.

ביום ב' בבקר נפגשתי עם אותו קצין מסמרה אשר מסר לי כי כל הענין הזה היה בטעות. השוטרים לא היו מחופשים, הם נכנסו אל הבית - אבל איננו יכול לעשות דבר בקשר לזה. אז פניתי אל סיעתנו בכנסת והיא דרשה לחקור בדבר.

אם יתעוררו עוד שאלות להבהרת הפרשה אני מוכן

לענות עליהן.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

חוץ מוועדת הכנסת פנתה סיעת מפייס לבירור הדבר גם אל היו"ר הכנסת. היו"ר הכנסת פנה אל המסמרה

וזוהי תשובת המשכיר הכללי של המסמרה. (קורא את המכתב מיום 4.11.52. מס. 4/23 חתום על-ידי המזכיר הכללי י.ת. מוזס).

י. בר-יהודה:

אני שלחתי טלגרמה אל היו"ר הכנסת הממונה בהתאם לחוק על חטינות חברי הכנסת, כן פניתי אל שר המשפטים בשאלה אם בקשר לזה אין לתבוע לדין את הפוגעים בחוק. ממסרד שר המשפטים קבלתי באיחור, תשובה מענינת מאד, שהיות והשר נמצא בחוץ-לארץ אין מי שיענה. מיו"ר הכנסת קבלתי מיד תשובה שפונים וכו'.

ז"י.

בשאלה זו התעוררה בעיה שיש לעסוק בה במקום המתאים. התגלה שאפשר לשלוח שוטרים מבלי לתת על כך הוראה בכתב, והם רשאים לחפש באופן עצמאי.

כאשר אני דן במקרה זה אינני דן בו מתוך יחסי לממשלה, שאין לי שום אמון בה, אלא מתוך יחסי לעצם העניין. זה המקרה הראשון שאנו נתקלנו בו בעברה על חוק ומאחר שלא בממשלה ובודאי לא ברוב בכנסת יש רצון לפגוע בחוק זה, עלינו לפעול כך שיהיה ברור הכל לגבי מקרה זה ולא יישנה הדבר. במכתב אשר קרא מר בר-רב-האי מאת המזכיר הכללי של המשטרה אנו עומדים בסתירה בהתאם לעובדות ששמענו על-ידי חבר הכנסת רוסתום בסטוני. העובדה היא, כי הודיעו לשוטרים שזוהי דירת חבר הכנסת בסטוני והם עשו דבר שלא צריך היה לעשות. אחר-כך מביע שר המשטרה את צערו על הטעות שנפלה, אבל ממשיכה פה המשטרה בקו התנהגותה ואומרת: אנו בעצם בחוק לא פגענו. אני חושב, כי בשטח זה ישנו מוסד משפטי אשר יכול וצריך לקבוע עובדות.

אני מציע שכאן נאמר: היות והמשטרה לא הודתה בעובדה אנו תובעים חקירה משפטית, לא משטרתית, ומסירה למשפט בהתאם לתוצאות החקירה.

ג. סברסקי: ברצוני לשאול שתי שאלות. (א) האם הדירה הזאת היא של חבר הכנסת רוסתום בסטוני או של אחר או אביו או של מישהו אחר? (ב) אם דנים בעניין זה בכלל, ברצוני לשאול מה היה הדין לו אותה אשה מתלפשת היתה נמצאת בדירה?

היו"ר ד. בר-רב-האי: השאלה השניה היא שאלה היפוטטית ואין מי שיענה עליה.

י. שפירא: העניין הוא לא כל-כך פשוט כפי שעושים אותו. יש פה כמה שאלות. נראה לי שזאת לא הפעם הראשונה שאנו נתקלים באותה השגיאה. ראשית לי ברור, כי בכל מקרה שיטנה פגיעה בחסינות של חבר הכנסת הפורם לבירור אינו ועדת הכנסת ושום מוסד אחר של הכנסת. זוהי עבירה כשם שאסור לגנוב - אסור לחפש אצל חבר כנסת. זוהי עברה פלילית ובעניין זה לא דנה הכנסת. על זה ישנם שופטים במדינה הזאת.

ישנה שאלה אחרת לגופו של המקרה הנדון - מה זה חיפוש בבית חבר כנסת. שוב פעם אביא את אותו מקרה קיצוני. רוצה, או אדם נאשם ברצח, ונכנס לבית חבר הכנסת. המותר לקרוא אותו החוצה או מותר למשטרה להכנס לבית חבר הכנסת לא סור את הרוצח? השאלה היא אם חוק חסינות חברי הכנסת יוצר אקסטריטוריאליות יומינטט. לפי עניות דעתי חוק חסינות חברי הכנסת אינו יוצר זאת.

דעתי היא שעניין זה אינו בוגע לנו. אם היתה עברה על זכותו של חבר הכנסת אף בבקשה ישנם צנורות במדינה, יש בית משפט במדינה ובית המשפט ידון. לגופו של עניין, אני מביע דעתי שפה לא היה חפוש כלל. אינני יודע אם מותר להכנס סתם לבית ארוח ולבקש תעודת זהות בהתאם לחוק - אם מותר להכנס לביתו של ראבן ולשאול על תעודת זהות של לוי אין מניעה לבקש תעודת זהות מאדם שנמצא בביתו של חבר כנסת. החוק לא יצר את ביתו של חבר הכנסת כמקום אקסטריטוריאלי.

י. בן-צבי: נוסף על דברי חבר הכנסת שפירא, אם יש לשאלה זו מקום לבירור באינסטנציה של הכנסת ברצוני להוסיף עוד הערה לסדר. אם חבר כנסת אשר נפגע דורש בירור גם באינסטנציה צבורית נראה לי שבזה צריכה לעסוק ועדת הפנים.

היו"ר ד. בר-רב-האי: הערה לסדר. על-סדר יומה של הוועדה עומד ערעור של חבר הכנסת וילנר. נשאלתה שאלה אם אנו ממשיכים בעניין זה או מפסיקים את הדיון בו ועוברים לדון בערעור.

מ. וילנר: אני מסכים לדחות את הדיון בנושא זה למחר בבקר.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
לא נוכל לקיים מחר את הדיון בער/עורו של חבר הכנסת וילנר, כי בבקר מתקיימת ישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט, אשר לפחות חצי מחברי ועדה זו משתתפים בה.

אנו נפסיק כרגע את הדיון בשאלת החיפוש בביתו של חבר הכנסת רוסתום בסטוני. נרשמו לויכוח חברי הכנסת הבאים: מ. וילנר, ה. ברגר, ח. רובין, ע. איכילוב, ש. בנה, ב. אזניה, שי. רוזנברג, פ. רוזן.

ה ו ת ל ט:

להמשיך את הדיון בשאלה זו בשבוע הבא.

ערעורו של חבר הכנסת וילנר על החלטת הנשיאות לדחות את הדחיפות של הצעות מקי"י לסדר-היום.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
חבר הכנסת וילנר מודיע, כי הוא מערער על החלטת היו"ר לדחות דחיפות של שלוש הצעות (א) הבטחת סיכון לתושבי האוהלים לקראת החורף. (ב) מחאת הכנסת על שחרור פושע המלחמה קסרלינג ופושעים אחרים על-ידי השלטונות האמריקניים והבריטיים בגרמניה. (ג) עריכת בחירות לעיריית נצרת.

מ. וילנר:
ברצוני להודיע כי לא היתה לטיעתנו כל כוונה להשריח במיוחד את אא ועדת הכנסת. נאלצים היינו להביא זאת בפני הוועדה לרגל תיוניות והדחיפות של שלוש הצעות אלו שהן רק חלק קטן מיתר ההצעות שהגשנו בזמנו. שנית, מאחר שטיעתנו העלתה זאת לסדר היום קבלנו תשובה מאת שרת העבודה הגב' גולדה מאירסון, מעל במת הכנסת, שהחורף הזה לא יהיו יותר עולים באהלים. משום כך נמנענו מלהגיש את הסעיף הזה שנית. אילו היתה ההבטחה בעינה עומדת לא היינו מעלים זאת כבעיה דחופה, אולם בינתיים ניתנה הודעה רשמית ש-3000 משפחות גם החורף יישארו באהלים - זה ענין חמור לדעתנו. אנו חושבים שאולי הדיון בכנסת בהקדם האפשרי יוכל למנוע - לא יוכל לשנות מדיניות כללית וצבורית.

אנו רואים סעיף זה כדחוף ומציעים לדון בו עוד היום או מחר.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
בשבוע הבא ממילא יעמוד סעיף זה בהצעות לסדר-היום.

ז. שפר:
ברצוני לתקן דבר אחד אשר אמר יו"ר הוועדה, זו לא היתה החלטת יו"ר הכנסת, כי אם החלטת הנשיאות.

ברצוני להזכיר לחברי הוועדה איזה תקנון קיים לגבי דחיפות הצעות לסדר-היום. אם היו"ר והסגנים קובעים דחיפות להצעה לסדר-היום - באופן אוטומטי היא דוחה כל שאר הסעיפים בסדר-היום. שנית, כשדנים על דחיפות אין הנשיאות דבה בדרך כלל על עצם הסעיפים, אלא על מידת דחיפותם. זאת כבר פעם הסברתי בישיבת ועדת הכנסת ואין בדעתי לתזור. מהו קנה-המידה לדחיפות הצעה לסדר-היום? - בנוגע לשיכון העולים. ביתם לסעיף זה היתה הודעה של הממשלה ואפשר לבקר את הממשלה אם היא עושה או שאינה עושה.

בנוגע למחאה על שחרור הקנסלרינגים לא חשבנו שהדיון השבוע או בשבוע הבא ישפיע על עצם הענין.

הוא הדין גם ביתם לבחירות לעיריית נצרת.

נוסף על כך לא ראינו הצדקה לדחית הסעיפים העומדים השבוע על סדר-היום. אי אפשר לדחות הודעה על התפטרות שר מהממשלה

ז"י.

ועדת הכנסת.
4.11.52

ההסתדרות הציונית מאחר שממילא מוקדש יום אחד להצעות לסדר-היום.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
אנו נכנסנו למצב בלתי נוח על-ידי-כך שקבלנו תשובה על שלוש שאלות.

י. בר-יהודה:
לגבי שני הסעיפים האחרונים ענה מר שפר כי אם נדון בזה השבוע או בשבוע הבא - לא ישתנה המצב. אולם לגבי הסעיף הראשון - השיכון לעולים - אי אפשר לומר זאת. כאן שבוע יותר מאוחר יכול לקבוע לגבי אחוז ידוע.

אני כרגע אף דן רק לגבי הסעיף הראשון, שיש להגשימו בהקדם האפשרי.

ב. אזניה:
השאלה לגופו של דבר היא שאלה חשובה ומעוררת. בזה אין חילוקי דעות. אני רוצה שתנתן אפשרות להפגש קודם ולקבוע את עמדת הממשלה. איננו יכולים לדון מבלי שנדע מה תגיד שרת העבודה.

מ. וילנר:
היתה הודעה של מר יוספטל אשר התפרסמה בעתונות ש-3000 משפחות יישארו.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
אם תהיה הודעה שסעיף זה יעמוד על סדר-היום בשבוע הבא תסתפק בזה חבר הכנסת וילנר?

מ. וילנר:
אסתפק בזה אם הוא יעמוד כסעיף דחוף ולא יחד עם יתר הסעיפים בסדר-היום.

פ. שפירא:
אני מציע לדחות את הצבעה בענין זה למחר.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
ישיבת הפלנום מתקיימת מחר בשעה 11.

י. שפירא:
אני מציע לקיים את ישיבת ועדת הכנסת בשעה 10.30 בבקר, כי הענין הוא דחוף.

הוחלט:

כי ההחלטה בערעורו של חבר הכנסת וילנר על דחית בקשת דחיפות לשלוש הצעותיו לסדר-היום תתקבל בישיבת הוועדה מחר, יום ד' י"ז בחשוון, בשעה 10.30 בבקר.

הישיבה סגורה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.15.